

PEYGAMBER HİKÂYESİ-8

SÜLEYMAN PEYGAMBER

Özkan Öze
Resimleyen: Sevgi İçigen

DİB
YAYINLARI

SÜLEYMAN

PEYGAMBERİN HİKAYESİ

Bu kitaplardaki resimlerde peygamberlerin yüzlerini göremezsiniz.

Çünkü Müslümanlar peygamberlere olan saygılarından dolayı

onların resimlerini yapmazlar.

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI: 1274/8
Çocuk Kitapları: 301/8

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin
Elif Erdem

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Salmat Basım Yayıncılık
0312 341 10 24

2. Baskı, Ankara, 2017
2017-06-Y-0003-1274
ISBN 978-975-19-6610-0
Sertifika No: 12931

Eser İnceleme Komisyonu Kararı
12.03.2015/39

© Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94 Faks: (0312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 - 295 71 56 Faks: (0 312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

SÜLEYMAN

PEYGAMBERİN HİKÂYESİ

Özkan Öze
Resimleyen: Sevgi İçigen

Eskiden, çok çok eskiden,
Filistin ülkesinin kralı Davud Peygamber'di.
O hem iyi bir kral,
hem de Allah'ın elçisiydi.
Gündüzü ve gecesi hayırlı işlerle doluydu.
Ve Allah ona Süleyman'ı vermişti.
Süleyman, Davud Peygamber'in oğluydu.
Ve bir peygamberin oğlu nasıl olmalıysa,
Süleyman da öyleydi.
Çok akıllıydı, olgundu.
Ve Allah'ı seven, kocaman bir kalbi vardı.

Bir gün Davud Peygamber'in huzuruna,
köyden iki adam geldi. Bunlardan birinin koyunlar,
Ötekinin tarlasna girmiŐti.

"Ekinlerimi yediler!" dedi tarlanın sahibi.

"Ama benim suŐum yok! Haberim olmadan
girmiş koyunlar!" dedi öteki.

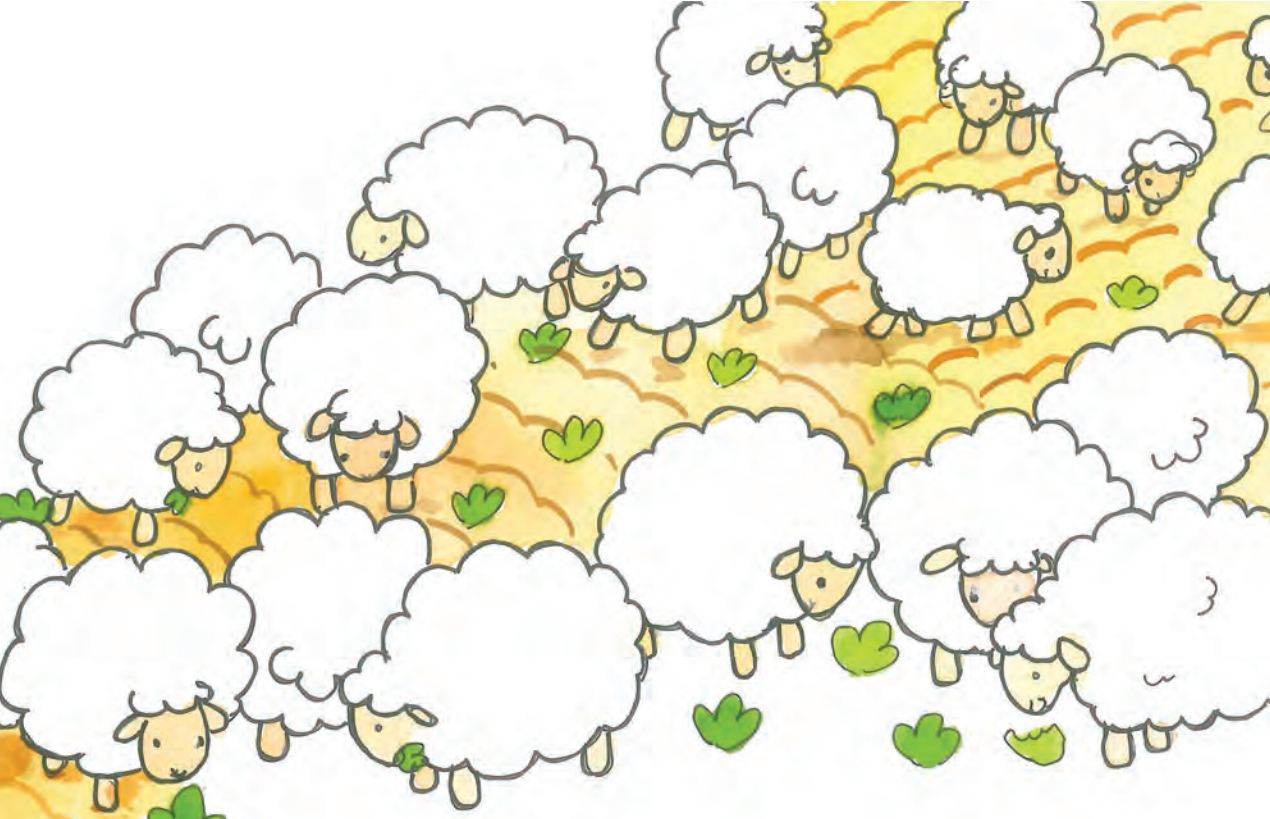
Davud Peygamber, köylüleri dikkatlice dinledi.

Ve "Sen koyunlar ona vereceksin!" dedi.

"nk onun ekinlerini yediler!"

"Ama babacığım!" diye itiraz etti Süleyman.

"Bu haksızlık olur! Çünkü bu adamın koyunları, ondan habersiz tarlaya girmiş.

En iyisi koyunları çiftçiye bir süreliğine verelim.

Onları sağsin ve sütünü çocuklarına içirsin!

Ekinler yeniden büyüdüğünde ise,

koyunları geri versin."

Bu fikir, Davud Peygamber'in hoşuna gitti.

Çünkü Süleyman, çok âdil bir karar vermişti.

Davud Peygamber, dünyadan ayrılınca,

Süleyman, kral oldu.

Allah ona da peygamberlik verdi.
Ve zenginliğini çoğalttı da çoğalttı.
Şüphesiz Süleyman Peygamber,
Allah'a çok şükreden bir kuldu.
Allah, Süleyman Peygamber'e
kuşların dilini öğretti.
Kuşlar ne söylerse, anlardı.

Ve rüzgârı da onun emrine verdi.
Rüzgâra biner, çok uzaklara, bulutlar gibi giderdi.
Ve Allah, cinleri de onun hizmetkârı yaptı.
Onları her işte çalıştırırdı.
Herkes, Süleyman Peygamber'i çok severdi.
O çok âdil, çok cömert, iyi kalpli bir kral
ve büyük bir peygamberdi.
Süleyman Peygamber'in, insanlardan, cinlerden
ve türlü türlü hayvanlardan
askerleri olan büyük bir ordusu vardı.

Bir gün ordusu ile Mekke'ye doğru yola çıktı.
Kâbe'yi ziyaret etti. Orada çokça ibadet etti.
Ve dönüş yolunda çölde konakladı.
Süleyman Peygamber'in,
Hüdhüd adında bir kuşu vardı.
Nedense ortalıktan kaybolmuştu.
"Hüdhüd'ü niçin göremiyorum?
Yoksa kayıplara mı karıştı?" dedi
Süleyman Peygamber.
Çok geçmeden Hüdhüd geldi.

“Sen nerelerdeydin?” dedi Süleyman Peygamber.

“Ben senin bilmediğin bir şey öğrendim” dedi Hüdhd.

Hüdhd, Sebe denen ülkeye gitmişti.

Sebe'nin, Belkıs adında bir kraliçesi vardı.

Kraliçe Belkıs ve halkı, Güneş'e tapıyordu.

Çünkü onlar Allah'a inanmıyordu.

Oysa Güneş, Allah'ın yıldızlarından bir yıldızdı.

Ve gökyüzünde ne kadar çok yıldız vardı!

Hiç Güneş'e tapılır mıydı?

“Şeytan onları çok fena kandırmış!” dedi Hüdhd.

“Güneşe tapıyorlar.

Oysa yerlerin ve göklerin Rabbi

bir ve benzersiz olan Allah'tır.”

Süleyman Peygamber,

Sebe halkını ve kraliçe Belkıs'ı ikaz etmeli,

onları Güneşe tapmaktan vazgeçirmeliydi.

Çünkü o hem bir kral,

hem de bir peygamberdi.

Derhal, Belkıs'a bir mektup yazdı.

Ve Hüdhdüd'e, "Bunu ona götür!" diye emretti.

Hüdhdüd, mektubu aldı.

Belkıs'ın sarayına doğru kanat açıp uçtu...

Süleyman Peygamber mektubunda ne yazdı?

Belkıs mektubu alınca bunu öğrendi:

"Sen ve halkın Güneşe tapınıp durmaktan vazgeçin artık! Yerlerin, göklerin ve elbette Güneşin Rabbi olan Allah'a iman edin!"

Belkis mektubu okuyunca, komutanlarını çağırđı.
Onlardan bazıları, "Süleyman'a savaş açalım!
Yakalım yıkalım!" dedi.
Ancak Belkis, akıllı bir kraliçeydi.
"Savař bizi periřan eder!" diye cevap verdi
Ve kıymetli hediyelerle birlikte,
elçilerini Süleyman Peygamber'e gönderdi.

Elçiler, uzun bir yolculuktan sonra,
Süleyman Peygamber'in sarayına vardılar.
O çok kıymetli hediyeleri;
elmas, zümrüt ve incileri,
sandıklardan çıkarıp önüne serdiler.
Ama Süleyman Peygamber,
hiçbirine dönüp bakmadı.
Elçiler çok şaşırıldı!
Kim böyle kıymetli hediyelere dönüp bakmazdı ki?

Süleyman Peygamber, onlara dedi:
“Eğer Güneş’e tapmaktan vazgeçmezseniz,
ve eğer Güneş’in ve bütün o öteki yıldızların
Rabbi olan Allah’a iman etmezseniz,
ordumla beraber ülkenize gelirim!”
Ve hediyeleri kabul etmedi.
Onları elçilerle birlikte geri gönderdi.
Elçiler, kraliçelerinin yanına vardıklarında,
olan biteni bir bir anlattılar.

Süleyman Peygamber'in,
ağızları açık bırakan zenginliğinden söz ettiler..
Ve muhteşem sarayından..
Ve askerleri insanlardan, türlü türlü hayvan-
lardan olan güçlü ordusundan..

Belkıs onlara dedi ki,
“Bunları kendi gözlerimle görmeli
ve Süleyman ile ben konuşmalıyım!
Belli ki o sadece bir kral değil!
Onun kim olduğunu anlamalıyım!”
Hemen hazırlıklar yapıldı.
Sebe Kraliçesi,
büyük bir kervan ile yola çıktı.

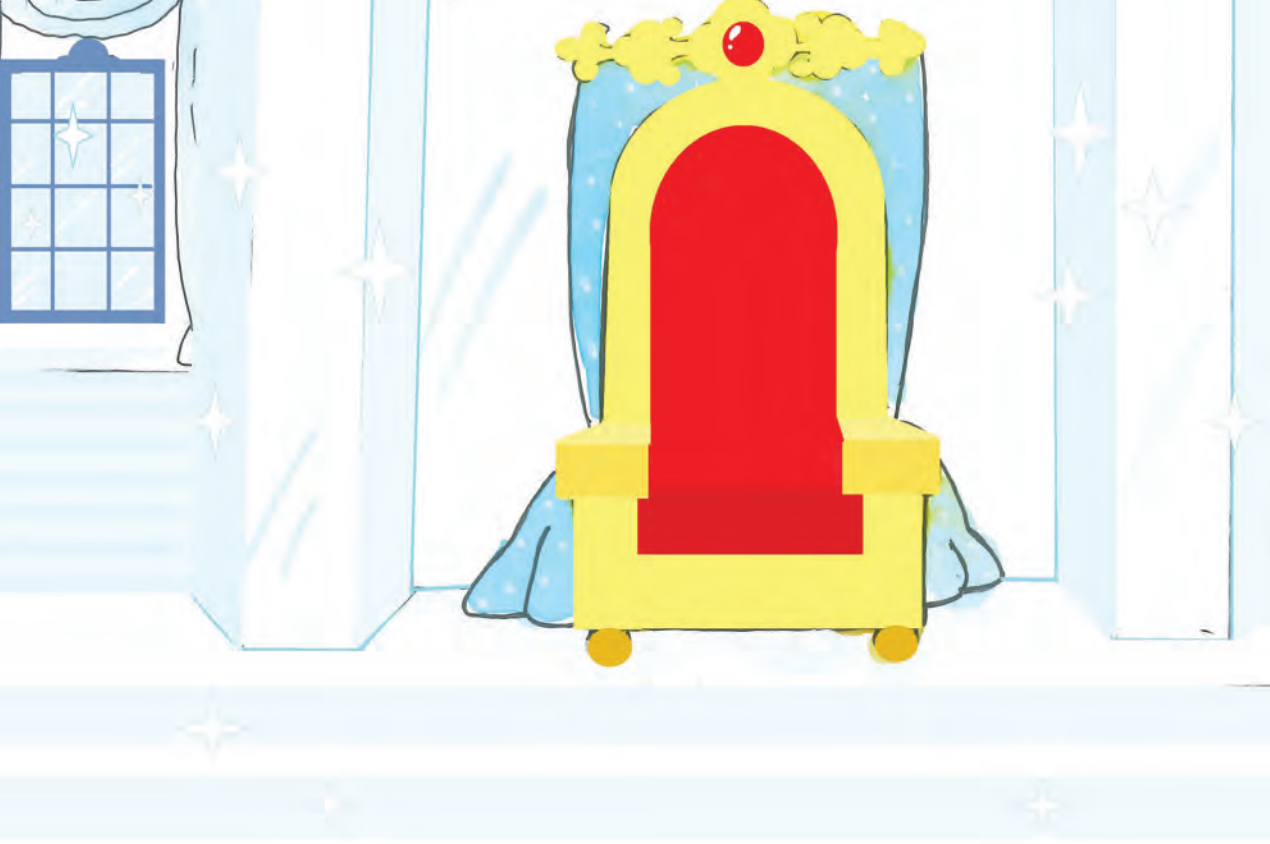

Belkıs'ın çok kıymetli bir tahtı vardı.
Yola çıkmadan önce onu, üst üste kilitlerle
sımsıkı kapalı bir odaya kapattı.
Oraya artık kimseler giremezdi.
Süleyman Peygamber,
Belkıs'ın yola çıktığını öğrendi.
“Onun tahtını, kraliçe gelmeden önce
buraya kim bana getirebilir?” dedi.
Gizli ve olağanüstü şeyler bilen İfrit adında biri,
“Ben getiririm!” dedi.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar, Belkıs'ın tahtını,
Süleyman Peygamber'in sarayına getirdi!
Kervan adım adım yolları aştı
Belkıs, Süleyman Peygamber'in,
muhteşem sarayına vardı.
Her nereye baksa gözleri kamaşıyor,
hayretler içinde kalıyordu.
Bir de tahtını orada görmesin mi?
Belkıs, iyice şaşırıldı!
Süleyman Peygamber,
onu camdan bir saraya davet etti.

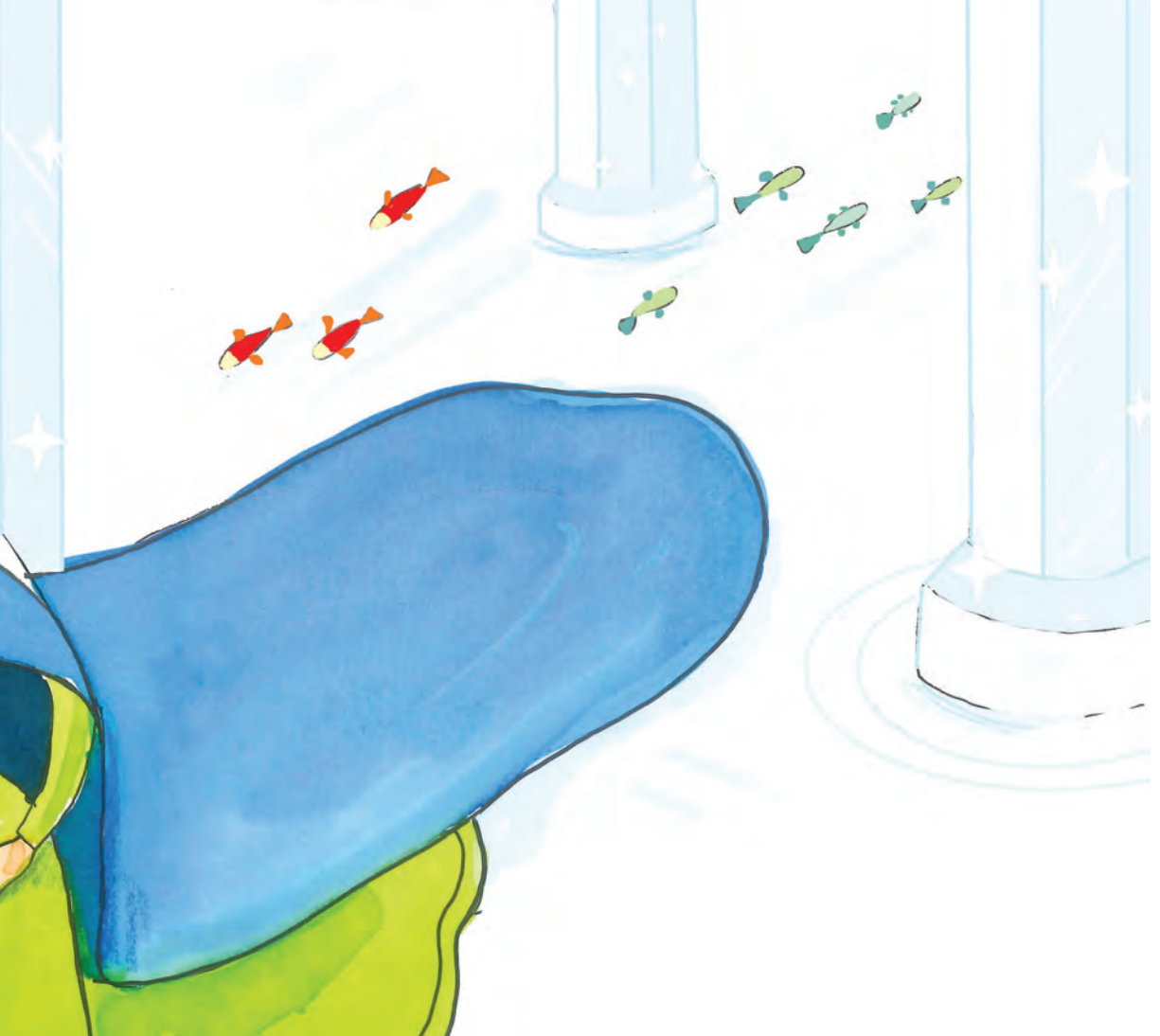

Sarayın her yeri camdandı, yerler bile!
Üstelik, altından sular akıyor
ve içinde yüzen renkli balıklar görünüyordu.
Belkıs, daha önce böyle bir şey görmemişti.
Elbisesinin eteklerini,
ıslanmasın diye yukarıya çekti.
Bu Süleyman Peygamber'i güldürdü.
"Korkma!" dedi. "İslanmaz,
bu camdan bir saraydır"

Belkıs, Süleyman Peygamber'in sadece bir kral olmadığını anladı. Çünkü bütün bu acayip işler, bir insanın yapacağı şeyler değildi. Belli ki o, bir peygamberdi! Ve Belkıs, Süleyman Peygamber'e hak verdi. Güneşe tapınıp durduğu günler için pişmanlık duydu. Allah'a iman edip, O'na kul oldu. Sebe halkı da kraliçeleri gibi, Güneş'e tapmaktan vazgeçti. Güneşi ve bütün o öteki yıldızları yaratan Allah'a iman etti.

Daha pek çok ülke,
Süleyman Peygamber'in onlara
yol göstermesi ile, ateşe, Güneş'e,
dağa taşa ve putlara tapmaktan
vazgeçip Allah'a iman etti..

Çiçekleri ve yıldızları ve karıncaları ve güzel
gözlü ceylanları yaratan Allah'a...

